

Sygnatura akt VI Ka 465/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 lipca 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Kazimierz Cieślukowski

Protokolant Dominika Koza

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2019 r.

przy udziale Anny Bochenek Prokuratora Prokuratury Rejonowej w R.

sprawy **M. W.** ur. (...) w Z.

syna K. i J.

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego, oskarżyciela posiłkowego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 6 marca 2019 r. sygnatura akt II K 102/18

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 42 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku a na podstawie art. 43 § 3 kk nakłada na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu do właściwego organu administracji tj. do Wydziału (...)Urzędu Miejskiego w Z.;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej D. C. kwotę 840 zł (osiemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;
4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 30 zł (trzydzieści złotych).

Sygn. akt VI Ka 465/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 6 marca 2019 roku, sygn. akt II K 102/18 oskarżony M. W. został uznany za winnego występku z art. 177 § 1 kk. Za to przestępstwo Sąd orzekł karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na dwuletni okres próby. Na mocy art. 46 § 2 kk zobowiązał oskarżonego do uregulowania na rzecz oskarżycielki posiłkowej D. C. nawiązki w kwocie 5 tysięcy złotych. Zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej zwrot wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika. Zasądził też od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe.

Od powyższego wyroku Sądu Rejonowego apelacje wnieśli: oskarżyciel publiczny, oskarżyciel posiłkowy i obrońca oskarżonego.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego. Zarzucił orzeczeniu obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 72 § 1 kk poprzez jego błędne niezastosowanie i zaniechanie orzeczenia wobec oskarżonego, skazanego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jakiegokolwiek środka probacyjnego wymienionego w art. 72 § 1 kk w sytuacji gdy Sąd nie orzekł środka karnego.

Podnosząc ten zarzut wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku informowania Sądu na piśmie co 6 miesięcy o przebiegu okresu próby.

Oskarżyciel posiłkowy zaskarżył wyrok w zakresie dotyczącym kary, domagając się zmian w wyroku, a mianowicie orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów na okres roku na podstawie art. 42 § 1 pkt. oraz zobowiązanie oskarżonego do uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych na podstawie art 72 § 1 pkt 6b.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w zakresie dotyczącym nawiązki i kosztów sądowych. Zarzucił orzeczeniu obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 46 § 2 kpk. oraz przepisu prawa procesowego a to art. 624 § 1 kpk.

Wniósł o zmianę wyroku poprzez uchylene orzeczenia o nawiązce, a także poprzez zwolnienie oskarżonego od zwrotu części wydatków, a to kwoty odpowiadającej kosztowi wynagrodzeń otrzymanych przez biegłych w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Całkowicie zasadna jest apelacja oskarżyciela publicznego, choć Sąd Okręgowy nie zaakceptował zawartego w środku odwoławczym wniosku. Istotnie Sąd I instancji naruszył prawo karne materialne bowiem orzekając karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie orzekł ani środka karnego, ani żadnego z obowiązków probacyjnych. Bez wątpienia zatem wyrok Sądu I instancji musiał zostać zmieniony. Nie była to jednak zmiana proponowana przez prokuratora ale taka, której domagał się oskarżyciel posiłkowy. Jakkolwiek oskarżyciel posiłkowy nie jest prawnikiem to podnosi w środku odwoławczym argumenty, które przekonują o tym, iż orzeczenie o karze. Środkach karnych i kompensacyjnych jest orzeczeniem rażąco niewspółmiernie łagodnym. Nie ma jednak racji oskarżyciel posiłkowy pisząc o fałszywych zeznaniach złożonych przez oskarżonego. Oskarżony (podejrzany) nie składa zeznań, a wyjaśnienia. Do wyjaśnień złożonych do oskarżonego bądź podejrzanego nie mają zastosowania przepisy dotyczące składania fałszywych zeznań. Wykorzystywanie przez oskarżonego jego uprawnień procesowych nie może być uznane za postawę „hanielbną”. Trafnie jednak oskarżyciel posiłkowy wskazuje na to jak poważne skutki dla jej życia miał wypadek, który był spowodowany przez oskarżonego, Trafnie też oskarżyciel posiłkowy podnosi, że oskarżony był już kilkakrotnie karany za wykroczenia związane z jego uczestnictwem w ruchu drogowym. Właśnie stąd oskarżyciel posiłkowy wyprowadza wniosek, że oskarżony był i jest poważnym zagrożeniem na drodze. Sąd Okręgowy dostrzega także jeszcze jedną okoliczność w istotny sposób rzutującą na ocenę czy zachodzi sytuacja opisana w art. 42 § 1 kk. Konfrontacja wyjaśnień oskarżonego z innymi dowodami, w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonej i opinią biegłego dowodzi tego, że oskarżony zupełnie nie obserwował przejścia dla pieszych. Z jego perspektywy piesza przechodziła z lewej strony na prawą w świetle wyjaśnień przez niego złożonych. Tymczasem analiza topografii terenu z uwzględnieniem przystanku, gdzie pokrzywdzona opuściła autobus komunikacji miejskiej i kierunku w którym zmierzała prowadzi do jednoznacznego wniosku, że pokrzywdzona przechodziła z punktu widzenia kierunku jazdy oskarżonego z prawej strony na lewą stronę a oskarżony jej zupełnie nie dostrzegł. To, że oskarżony prowadził pojazd ze stosunkowo niewielką prędkością jest dalece niewystarczające. Zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym wymagają od kierującego zachowania szczególnej ostrożności, gdy zbliża się on do przejścia dla pieszych. Zbliżając się zatem do przejścia kierujący pojazdem musi wziąć pod uwagę, że na przejściu może znajdować się pieszy, który dla kierującego nie jest widoczny, ze względu na elementy utrudniające obserwację przejścia dla pieszych. Takimi elementami mogą być zwłaszcza inne pojazdy usytuowane między kierującym a przejściem dla pieszych bądź fragmentem takiego przejścia. Dla kierującego zbliżającego się do oznakowanego przejścia dla pieszych w ruchu niekierowanym nie może

być zaskoczeniem to, że na torze jego ruchu jazdy znajduje się pieszy, który wszedł na to przejście nie zauważony przez kierującego. Potrącenie przez kierującego pojazdem mechanicznym pieszego znajdującego się na przejściu dla pieszych jest bardzo poważnym zagrożeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla Sądu Okręgowego jest to okoliczność dowodząca, że prowadzenie pojazdów mechanicznych przez oskarżonego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Sąd Okręgowy kierując się zatem przepisem art. 42 § 1 kk zmienił zaskarżony wyrok orzekając wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Przy orzeczeniu środka karnego nie jest niezbędne orzeczenie obowiązku probacyjnego, którego domagał się oskarżyciel publiczny ani też tego, którego domagał się oskarżycielka posiłkowa.

Co się tyczy apelacji obrońcy oskarżonego to całkowicie błędny jest zarzut obrazu art. 46 § 2 kk (nie jak w apelacji art. 46 § 2 kpk). Przepis art. 46 § 1 kk uprawnia Sąd do orzeczenia środka kompensacyjnego z art. 46 § 1 kk także bez wniosku osoby uprawnionej a tym samym uprawnia do orzeczenia środka kompensacyjnego z art. 46 § 2 kk w sytuacji, gdy orzeczenie odszkodowania jest znacznie utrudnione. Oczywiście w sytuacji, gdy pokrzywdzony nie przedstawił dokumentów niezbędnych do wykazania szkody (np. utraty zarobków i poniesionych kosztów leczenia) to zachodzi sytuacja określona w art. 46 § 2 kk i Sąd może orzec nawiązkę, która w istocie zadośćuczynieniem za krzywdę.

Co się tyczy drugiego zarzutu odwoławczego to nie ulega wątpliwości, że wobec konieczności poczynienia ustaleń związanych z linią obrony oskarżonego zasięgnięcie opinii biegłych tak z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych jak z zakresu medycyny było niezbędne a poniesione przez Skarb Państwa tymczasowo wydatki uzasadnione. W środku odwoławczym apelujący nie powołuje się na inne okoliczności nakazujące rozważyć zastosowanie rozwiązania wyjątkowego, obciążającego kosztami sądowymi Skarb Państwa.

Z tych względów, poza zmianą polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego było obciążenie oskarżonego kosztami procesu za postępowanie odwoławcze a więc kosztami sądowymi postępowania odwoławczego i uzasadnionymi wydatkami oskarżycielki posiłkowej a także opłatą za II instancję.